

Полозенко О.М.

Поет, письменник

г. Нікополь, Україна

[Біографія](#)

Монолог неражденного ребенка

Ця ласкава, затишна темрява не всюди... Так, десь зовсім нема її, є сяйво місяця, є чарівність заходу сонця... Там де мене нема.

Там, де мене нема, - запах бузку, стрімливий вільний вітер, білі сліпучі сніги та величні хмари. Там співають птахи, граються діти, сяє діамантами роса на травичці та павутинні, несподівані веселки після літнього дощу.

Двоє зараз нас живуть серед людей. Це я і довгонога гарна дівчина, яка зачала мене. З'явився я в цій темряві та приємному теплі ніким не званий. І було мені тут, як в могутньому храмі, як у таємній зав'язі зернят.

Чого ти плачеш та зітхаєш, мамо? Чого ж не радієш мені? Я вже підріс, зміцнів у твоєму теплому тілі. Я ж - частина тебе. Але що я знаю про тих двох людей, які створили мене? Чого він хотів від тебе в ту ніч? Звісно ж, тільки не мене, тільки не моєї появи. Він був, як легковажний вітерець. Таких завжди багато крутилось біля тебе.

Тобі п'ятнадцять, а йому - шістнадцять. В ту ніч ти підвернулась йому для забави. Ти молила його не розліпляти бутон кохання. Чи не тому ти йому уступила, що трішечки все ж таки кохала його?

Вічний скандал тепер у вас, і чвари без кінця. Плач твоєї матері та крики твого батька: "Що, дурепа, залетіла? Так тобі і треба!"

Є багато засобів, щоб уберегтися, і все ж це дуже часто з кимсь трапляється, губить сотні і тисячі людських долей, перевертаючи їх зовсім не так, як це мріялось та думалося.

Тепер я чую зростаючу погрозу від тебе, мамо. Думаю я про те, хто я, навіщо і кому потрібен? Та поки я вирішував, для чого я був утворений - за мене вже все вирішили. Я - зайвий. І не знати мені пелюшок... Купаюся я в ласкавому теплі твого лона, мамо, та відчуваю, що мені не жити. Ти не хочеш, щоб я жив.

То у чому ж моя провина? Тому що не треба мені родитися? У життя мене не візьмуть, бо я там нікому не потрібен?

Вже готові люди в білих халатах, чекають на мене у своєму страшному й жорстокому світі. Чекають там, де нема і не буде мене. Ще ненароджений я опинюсь на пласі. Хто ж прийде та втішить мене? У кого просити помилування?

Мамо! Високі небеса обрали мені тебе, а ти мене зрадила. Не можна з чужим життям помилятися. Не можна чужим життям розпоряджатися, бо помилившись, відродити не можна... Ти дозволяєш байдужому металу вбити мене. Вбити людину. Розірвалася завіса кокона мого, з'явився прорив, в який широко ринуло сліпуче світло, і я здригнувся - мене чекали стерильні руки, готові до катування, до вбивства. Ці руки можуть гладити і кішок, і коханих, і чужих дітей. Зараз вони несуть смерть. Ось продовження тих рук - блискучі інструменти, котрі шматуватимуть та розриватимуть мене на частини, вишкрібатимуть мене з тіла твого рідного, мамо. І я зіщулювся перед ними у клубок тремтячих нервів, болю і зрадженої тобою душі. Я відчував, що треба мені сховатися у рятівну темряву. Я був у відчаї. Мені боляче! Я кричу! Невже ти не чуєш? Мені боляче, мамо!!! Невже ти не допоможеш?

Прощавай, дивний світу непередбаченості людей. Тебе мені так і не побачити. Світ, в якому мені бути не судилось.

Якщо я повернусь, нехай, це будеш не ти. Я оберу собі іншу, яка не зрадить. **Взято:**
Полозенко О.Н. Секрет бытия. - Дніпропетровськ : ІМА-прес. - 2010. - 142 с.

Перевод в электронный вид: Бутенко О.П. _____

[В случае использования материалов этого сайта активная ссылка на сайт обязательна](#)